

Recensie: Big

Dominion Theatre London
zaterdag 28 september 2019

foto © Alastair Muir

Recensie:

Groot willen zijn zodat je wél in de rollercoaster The Wild Thunder mag, kan grote gevolgen hebben. Dat blijkt in Big the musical die gebaseerd is op de film uit 1988 waar Tom Hanks in speelde. De musical is ondertussen drieëntwintig jaar oud en voelt links en rechts gedateerd aan. Zo ademt de film de '80s uit, Arcadespelletjes, de Game Boy, typische geluidjes uit spelletjes van toen, pc's, walkie talkies, de vaste telefoon, enz. zijn maar enkele zaken die duidelijk naar een tijd verwijzen die de onze niet is. Dat regisseur en choreograaf Morgan Young niet eens de moeite deed om deze voorstelling de gewenste update te geven naar de eenentwintigste eeuw vinden we dan ook van gemakzucht getuigen. Hoewel de score die van de hand is van David Shire met heerlijke kopers onder andere lekker swingt in het grootse Dominion Theatre waar deze productie tot 2 november 2019 staat, zit het niet lekker met de spanningsboog van de productie. Er is dan wel een draaiend podium te zien wat het geheel een zekere dynamiek zou kunnen geven, toch sleept het geheel wat, en zit er dus te weinig vaart in de show. Dat Jay McGuinness als de grote Josh Baskin zijn hoge noten niet haalt in nummers als 'Stars' en 'When you're big/We're gonna be fine' is onvergeeflijk. De enigen die naast het puike orkest dat onder leiding staat van Jeremy Wootton die met veel flair en zwier zijn mensen laat musiceren, een West End-waardige vocale prestatie neerzetten zijn Kimberley Walsh als Susan Lawrence en Matthew Kelly als George MacMillan, de eigenaar van het speelgoedbedrijf MacMillan Toys. Susan is er Vice President, en staat in voor de marketing. Na een geflopt product tijdens de vorige kerstperiode is het bedrijf op zoek naar iets dat kan aanslaan. Josh die net dertien is geworden ziet er dan wel als een volwassene uit, zijn mentale leeftijd is 13. Hoe hij groot is geworden? Door een wens op de kermis uit te spreken aan de toekomstvoorspelmachine Zoltar Speaks. Slaagt Josh erin als Vice President en verantwoordelijke Product Evaluatie om dat ultieme speelgoed uit te vinden? En hoe geraakt ie terug thuis want hij heeft aanvankelijk heimwee terwijl zijn moeder de hele tijd denkt dat haar zoon plots verdwenen/gekidnapt is.

Het uitgangspunt van Big the musical is dus best wel interessant en draait niet zo zeer om de generatiekloof en het klasseverschil (te horen in het kritische 'The real thing' dat operatesk klinkt waarbij Josh door de mand valt bij Susans high society vrienden. 'Heb je het gevoel dat je goedgekeurd moet worden door ons?' klinkt het maatschappijkritisch. Als deze luchtige productie al iets blootlegt dan is het wel het feit dat erg veel marketeers en bedrijven alle voeling met hun doelpubliek en hun noden op den duur verliezen. In die zin zet George MacMillan zijn personeel rechts van de lijn, de kinderen links. Hij daagt de volwassenen uit om in contact te komen met die kids. Hoe ze dat het best doen volgens Josh? Door samen te dansen.

De choreo's met de kinderen op het einde van het eerste bedrijf ('Cross the line') en de start van het tweede ('It's time') zijn om van te smullen. De choreo in het pianospelen met de voeten op de tonen van 'Heart And Soul' van Hoagy Carmichael en 'Chopsticks' duurt dan weer véél te lang en gaat al snel vervelen tussen Josh en George. Het is uiteindelijk vooral de humor die nog het best van al werkt in Big. Zo ontdekt Susan Josh' appartement vol met speelgoed terwijl ie in een stapelbed slaapt. 'En ik dacht dat ik mijn werk mee naar huis nam.' stelt ze. Wanneer er iets groeit tussen de twee Josh zal zijn eerste erectie meemaken stelt ie dat hij bovenaan wil. Susan interpreteert dat seksueel, terwijl hij gewoon bedoelt dat ie

bovenaan het stapelbed wil slapen. Big zit vol van die dubbele bodems die kinderen niet altijd zullen begrijpen. Is deze voorstelling eigenlijk een familiemusical? Niet echt. Het jongetje voor ons had een kussentje nodig om " hoe grappig " wat groter te kunnen zijn en zo iets te kunnen zien van de voorstelling. Maar zowel zijn broer en hij kregen het net als ons knap lastig om de aandacht bij de musical te houden in het tweede bedrijf. In die zin dat hun mama die ons hoog sensitief leek, op elke kik, zoals spelen met het lege plastic bekertje dat een krakgeluidje maakte, reageerde en dat gedrag niet toeliet bij haar kinderen. En dat terwijl er om de paar minuten metrostellen onder het Dominion Theatre daveren die sowieso storen!

< Bert Hertogs >

Deze recensie werd mede mogelijk dankzij Eurostar.

Wist je dat? ... je met Eurostar van Brussel naar Londen reist op amper 2 uur
... dat al kan vanaf 39 euro voor een enkele reis, als je een retourtje boekt.
... er tot 10 treinen per dag rijden tussen Brussel en Londen (in beide richtingen).
... Eurostar sinds 1994 al meer dan 180 miljoen reizigers vervoerd heeft.
... boeken kan vanaf 6 maanden voor einddatum van je reis.
... je met je Eurostarticket 2 museumtickets voor de prijs van 1 kan ontvangen in enkele musea tot 5 dagen na je vertrekdatum.
... de negen grootste musea in Londen (Tate Modern, Tate Britain, The National Gallery, National Portrait Gallery, The British Museum, Victoria and Albert Museum, The British Library, Science Museum en Royal Academy of Arts) daaraan meedoen.
Meer weten over Eurostar en het voordeelprogramma 2 for 1? Bezoek de site op eurostar.be